

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Liliana Catan și Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Casian Serghei Victor, născut la 20 octombrie 1970, originar din or. Bender, domiciliat în mun. Chișinău, str. Cuza Vodă, nr. 3/2, ap. 15.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.01.2010 – 06.08.2010;

Instanța de apel:

1). 29.11.2010 – 23.12.2010;

2). 13.03.2013 – 31.10.2013 rejudecare;

Instanța de recurs:

1). 11.05.2011 – 05.07.2011 dispusă rejudecarea;

2). 04.02.2014 – 19.03.2014.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Leova din 06 august 2010, Casian S. a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) CP, cu aplicarea art. 79 CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în temeiul art. 90 CP, s-a dispus suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 3 (trei) ani.

Acțiunea civilă înaintată de SA „Baza de Transport Auto-25” din or. Leova, a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul lui Casian S., în beneficiul acesteia, cu titlu de prejudiciu material, suma de 56851 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Casian S., a fost ales la 01 iunie 1998, în funcția de director al SA „Baza de Transport Auto 25”

din or. Leova, cu drept de administrator și de gestionare a bunurilor întreprinderii indicate. Însă, pe parcursul exercitării obligațiilor sale de serviciu, inculpatul a însușit ilegal, prin delapidare, un automobil de modelul „MAZ-5549”, cu numărul de în LV AC 393, la prețul de 31.270 lei și 2822,05 kg de țiglă metalică, la prețul de 55.581,97 lei, cauzându-i astfel părții vătămate SA „Baza de Transport Auto 25” din or. Leova, daune materiale în proporții mari, în cuantum de 86.851 lei 97 bani, care a fost recuperată parțial de către Casian S..

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) CP, *delapidarea averii străine, adică însușirea bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșite în proporții mari*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 CPP, a fost atacată cu apel de către avocatul Pruteanu V., în interesele inculpatului Casian S., prin care a solicitat admiterea apelului, casarea totală a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile lui Casian S., să fie încadrate în baza art. 329 alin. (1) CP, și în baza normei respective să fie dispusă liberarea lui de pedeapsă penală, întrucât a survenit termenul de prescripție, totodată, să se mai dispună încasarea pagubei nerestituite în mărime de 25 582 lei.

Însă, în ședința instanței de apel, avocatul și-a modificat cerințele, menționând că, necătînd la faptul că acțiunile inculpatului formează componența de infracțiune prevăzută de art.329 alin.(1) CP, inculpatul urmează a fi achitat, pe motiv că la acel moment dînsul nu era persoană cu funcție de răspundere.

În argumentarea cerințelor invocate, apelantul a menționat că, nici în cadrul urmăririi penale, nici în cadrul cercetării judecătorești, nu au fost aduse careva probe în confirmarea capătului de învinuire privind sustragerea pieselor și agregatelor de la a/m GAZ-2411, n/î LV AA 419. La fel, nu poate fi calificată ca componența de infracțiune, în baza art. 191 alin. (4) CP, capătul de învinuire privind sustragerea imprimantei din biroul directorului SA „BTA-25” din or. Leova.

Subsidiar, avocatul a susținut, că instanța de fond a dat o apreciere greșită probelor administrate și verificate în ședința de judecată, acestea nu dovedesc vinovăția lui Casian S. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(4) CP, punînd la baza sentinței doar probele contradictorii, bazate pe presupuneri și ignorînd totalmente argumentele apărării. Instanța de fond nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv și nu a făcut o analiză suficientă probelor prezentate, cu expunerea argumentărilor sale, iar probele administrate nu au fost verificate și apreciate în conformitate cu art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității lor, iar în ansamblu - coroborînd cu alte probe, precum și sursa lor de proveniență.

De asemenea, nu a luat în calcul că învinuirea adusă lui Casian S., nu este bazată pe probe directe, ce ar confirma vinovăția acestuia, iar potrivit art.8 alin.(3) CPP, în coroborare cu art.398 CPP, sentința de condamnare se adoptă numai cu condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblu de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate în modul corespunzător. Toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

În continuare, apelantul a mai invocat că, și pe episodul de sustragere a foilor de ardezie nu a fost demonstrată vinovăția inculpatului, deoarece din declarațiile acestuia rezultă că dînsul nu a primit careva foi de ardezie de la firma „Omega”, dar din neatenție a semnat două acorduri, cine și cînd i le-a adus la semnat nu cunoaște, însă în urma acestor documente rezultă că SA “BTA nr. 25” a primit foi de ardezie în sumă de 55582 lei; atît organul de urmărire penală, cît și prima instanță nu a verificat de către cine au fost semnate aceste acte, dacă există așa firmă “Omega”, dacă aceasta dispunea de foi de ardezie, și dacă a eliberat astfel de bunuri materiale SA “BTA nr.25”, cine și în ce a/m au încărcat-o, unde a fost dusă țigla, ce s-a făcut în continuare cu aceasta, prin urmare pe episodul dat acțiunile lui Casian S. corect urmau a fi calificate ca neglijență în serviciu, conform art. 329 alin. (1) CP.

Totodată, apelantul a considerat că inculpatul poate fi tras la răspundere penală doar pe episodul de susragerea a foilor de ardezie, deoarece numai pe acest episod a fost pornită urmărirea penală, iar pe celelalte episoade ce i-au fost incriminate, urmărirea penală nu a fost pornită.

4. Prin decizia Curții de Apel Cahul din 23 decembrie 2010, a fost respins ca inadmisibil apelul declarat de avocatul Pruteanu V. în interesele inculpatului Casian S., cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept reținută în latura penală și cea civilă, de către instanța de fond, este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărîrii atacate, iar prima instanță a examinat cauza în fond, sub toate aspectele complet și obiectiv, făcînd o apreciere a probelor în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere a coroborării lor, pronunțînd o sentință legală de condamnare în privința lui Casian S., în baza art. 191 alin. (4) CP.

Cu referire la solicitarea apelantului privind recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 329 CP, instanța a remarcat că această normă prevede răspundere pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către o persoană cu funcții de răspundere a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente sau neconștiincioase față de ele, dacă aceasta a cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau

juridice. Însă, după cum s-a stabilit, Casian S. a comis fapta lui imputată în perioada exercitării funcției de director-administrator al SA „BTA-25 din or. Leova” și nu cade sub noțiunea de persoana cu funcții de răspundere, prin urmare inculpatul Casian S. nu este subiect al infracțiunii prevăzută de art. 329 alin. (1) CP.

De asemenea, Colegiul a accentuat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia, odată ce există probe care demonstrează indubitabil vinovăția sa, chestiunea respectivă fiind apreciată de instanța de apel ca o tactică de apărare, prin care inculpatul urmărește scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.

Nu au fost reținute de instanța de apel, nici argumentele apărării privind acțiunile inculpatului precum că nu formează componența infracțiunii de delapidare a averii străine, deoarece permițând scoaterea de pe teritoriul bazei auto a autocamionului de model MAZ, acesta a acționat la indicația orală dată de Fondul de investiții, care deținea controlul asupra acțiunilor întreprinderii, iar perfectarea procedurii de dare în arendă a autocamionului respectiv, nu a fost dusă la capăt de către acesta din motivul concedierii.

Aceste argumente a apelantului sunt lipsite de un temei legal probatoriu, fiind cu caracter declarativ, care contravine ansamblului de probe administrate în cauză, în care cert s-a stabilit că, Casian S., fiind director al SA „BTA-25” din Leova și primind în gestiunea sa patrimoniul întreprinderii printr-un act, a scos de pe teritoriul bazei auto autocamionul „MAZ” cu n/î LV AC 393, care a fost transmis SA „Ial-Service auto” din or. Ialoveni, unde anterior inculpatul a activat ca director și avea datorii, neîntocmind actele necesare, iar Fondul de investiții „Exiton-Bon”, deținând un pachet de acțiuni a fost o persoană cointerесată pentru păstrarea patrimoniului întreprinderii în cauză.

În consecință, instanța de apel a conchis că prima instanță just a reținut ca fiind dovedită vinovăția inculpatului Casian S., în delapidarea bunurilor aflate în gestiunea sa în perioada exercitării funcției de director-administrator al SA „BTA-25” din or. Leova, în sumă de 8685,97 lei, cauzându-i prejudiciul material în proporții mari, întreprinderii respective.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocat, care a solicitat casarea hotărârilor judecătorești adoptate în privința lui Casian S. și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acesta să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurentul a reiterat motivele menționate în apel, indicînd că ambele instanțe au ignorat totalmente argumentele apărării și incorect au calificat acțiunile lui S. Casian în baza art. 191 alin. (4) CP, în timp ce, de fapt, în acțiunile lui lipsește componența de infracțiune a delapidării averii străine.

Recursul declarat, în drept, s-a întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) CPP.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 iulie 2011, s-a admis recursul ordinar declarat de avocatul Pruteanu V. în interesele inculpatului Casian S., s-a casat decizia instanței de apel și s-a dispus rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Comrat.

8. În argumentarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că ambele instanțe au comis următoarele erori de drept la judecarea prezentei cauze.

În primul rând, conform art. 385 alin. (1), 394 alin. (1) pct. (1), 409 alin. (2) CPP, precum și potrivit prevederilor conținute în pct. 19 din *Hotărîrea Plenului CSJ a RM din 19.06.2006, nr. 5 - privind sentința judecătorească* și în pct. 14.7 al *Hotărîrii Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr. 22 - Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul și modul săvîrșirii ei. Instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă. În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă normele de drept procesual, penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Judecînd cauza, instanța de recurs a statuat că prevederile legale enunțate supra, au fost încălcate în mod vădit de către ambele instanțe, observînd, totodată că, instanța de fond, nu a constatat în descriptivul sentinței locul, timpul și modul săvîrșirii faptelor incriminate, iar instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestor omisiuni de drept, admise de prima instanță, în coraport cu volumul și limitele învinuirii înaintate inculpatului. Or, în lipsa constatării împrejurărilor nominalizate este imposibilă efectuarea încadrării juridice corecte a acțiunilor inculpatului, inclusiv și sub aspectul acțiunii legii penale în timp. În atare circumstanțe, se prezumă că ambele instanțele nu au soluționat în mod legal fondul cauzei.

În al doilea rând, s-a specificat că instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate, echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și în cazul respectiv decizia urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în apel cum cere art. 435 CPP, întrucît asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs.

Aceste prevederi au fost sfidate, deoarece, potrivit deciziei contestate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor indicate în apelul declarat, în felul și sensul în

care acestea au fost expuse de apelant în cererea sa, iar circumstanțele expuse denotă în mod lucid, că încălcările normelor procedurale nominalizate, comise de instanța de fond și cea de apel, constituie erori de drept care nu pot fi corectate de către instanța de recurs și impun soluția admiterii recursului de pe rol, casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Comrat, pe motiv că în Curtea de Apel Cahul numărul judecătorilor disponibili nu oferă posibilitatea compunerii altui complet de judecată.

9. Rejudecând cauza, prin decizia Curții de Apel Comrat din 09 aprilie 2012, s-a admis parțial apelul avocatului Pruteanu V., în interesele inculpatului Casian S., s-a casat sentința și s-a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Casian S. a fost achitat în baza art.191 alin.(5) CP, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Acțiunea civilă a fost respinsă.

10. Pentru pronunțarea hotărârii date, instanța de apel, reluând cercetarea judecătorească, a constatat că Casian S. se învinuiește pentru faptul că, fiind ales, la 01 iunie 1998, în funcția de director a SA ”Baza de Transport Auto nr. 25” or. Leova, cu drept de administrator și de gestionare a bunurilor întreprinderii date, pe parcursul exercitării obligațiilor de serviciu a răpit automobilul de model „MAZ-5549”, cu n/î LV AC 393, cu costul de 90000 lei, remorcă cu două axe cu costul de 6000 lei, piese de schimb de la automobilul de model “Gaz-5201”, cu n/î LV AA 419, și anume: un motor la prețul de 4250 lei, o cutie de viteză la prețul de 3187 lei, cinci anvelope la prețul de 400 lei fiecare, o ușă la prețul de 180 lei, un portbagaj la prețul de 150 lei, precum și a sustras o imprimantă la prețul de 2385 lei.

La fel, conform facturii de expediție nr. AS 807188 din 04.02.2000, dînsul a procurat 2822, 05 kg de țiglă metalică, cu costul total de 55581,97 lei, astfel cauzîndu-i părți vătămăte SA ”Baza de Transport Auto nr.25” din or. Leova, daune materiale în proporții mari, în sumă totală de 163583,97 lei, adică a fost învinuit în faptul că, prin acțiunile sale a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art.191 alin.(5) CP, însușirea averii străine prin delapidare.

Totodată, instanța de apel a reținut că organul de urmărire penală i-a înaintat lui Casian S. o învinuire care este constituită din patru episoade, adică acesta a fost învinuit de sustragerea pieselor și agregatelor ale automobilului de model “GAZ-2411, cu n/î LV AA 419, a automobilului de model “MAZ”, cu n/î LV AC 393 și a remorcii, a imprimantei și a țiglei metalice în sumă de 55582 lei. Însă, pe aceste epizoade atît organul de urmărire penală, cît și instanța de judecată nu a stabilit ora, locul și modul de comitere a acțiunilor indicate în învinuirea inculpatului.

Instanța a mai statuat că, la etapa urmăririi penale, inculpatul a comunicat că nu posedă limba de stat, astfel potrivit prevederile art.16 CPP, ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul i-au fost traduse și înmînate inculpatului în limba rusă la 22.12.2009, din care reiese că nu a fost stabilită data, locul și modul comiterii infracțiunii, însă în care este indicat că inculpatul avea dreptul de a gestiona bunurile

SA "Baza de Transport Auto nr.25" din or. Leova. Însă, folosindu-se de acest drept, cu scopul dobândirii ilegale a bunurilor încredințate în administrarea sa, a răpit automobilul de model „MAZ-5549”, cu n/î LV AC 393, cu costul de 90000 lei, remorca cu două axe cu costul de 6000 lei, piese de schimb de la automobilul de model "Gaz-5201", cu n/î LV AA 419, și anume: un motor la prețul de 4250 lei, o cutie de viteză la prețul de 3187 lei, cinci cauciucuri la prețul de 400 lei, fiecare, o ușă la prețul de 180 lei, un portbagaj la prețul de 150 lei; precum și o imprimantă la prețul de 2385 lei.

Conform facturii de expediție nr. AS 807188 din 04.02.2000, dînsul a procurat 2822,05 kg de țiglă metalică, cu costul total de 55581,97 lei, astfel cauzîndu-i SA "Baza de Transport Auto nr.25" or. Leova, daune materiale în proporții mari, în sumă totală de 163583,97 lei.

Astfel, instanța a conchis că înaintîndu-i inculpatului învinuirea în așa formă după cum i-a fost înmînată în traducere, organul de urmărire penală a încălcat dreptul acestuia la apărare, fiindcă ordonanța de punere sub învinuire în limba de stat contravine cu cea care a fost tradusă în limba rusă, potrivit căreia acesta se învinuiește de „răpirea” mijlocului de transport, a pieselor și agregatelor, dar nu de „însușirea” ilegală a acestor bunuri, precum prevede art. 191 CP, și astfel, apărarea fiind lipsită de posibilitatea de a-și stabili poziția de apărare pe învinuirea în cauză.

În continuare, Colegiul a conchis că prima instanță nu a stabilit nici pe un episod locul, timpul și modul de comiterea a infracțiunii de care a fost învinuit inculpatul, aceste circumstanțe nu au fost stabilite nici de către organul de urmărire penală, de rînd ce partea acuzării a solicitat condamnarea inculpatului în limitele învinuirii, iar instanța constatînd că învinuirea în partea însușirii prin delapidare a remorcii, pieselor automobilului Gaz-24, motorului, cutiei de viteză, a 5 anvelope, a ușilor, a capotei, a imprimantei în sumă totală de 18152 lei, nu a fost dovedită, nu l-a achitat pe aceste episoade, dar a reîncadrat acțiunile lui din prevederile art.191 alin.(5) în cele ale art.191 alin.(4) CP.

De asemenea, instanța a respins demersul procurorului care, în temeiul art.325 alin.(2) CPP, a solicitat corectarea învinuirii, adică din cuvîntul „răpire” în cuvîntul „însușire”, deoarece procurorul nu a contestat sentința cu apel, iar reieșind din prevederile art.326 alin.(1) CP, procurorul în instanța de apel poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel, iar prin faptul dat s-ar fi agravat situația inculpatului, ceea ce vine în contradicție cu prevederile art.410 CPP.

Totodată, instanța de apel a considerat incorecte concluziile primei instanțe privind vinovăția lui Casian S. în baza art.191 alin.(4) CP, punînd la bază declarațiile contabilului-șef, certificatele semnate de către directorul SA „BTA nr. 25”, privind transmiterea automobilului MAZ-5549, n/î LV AC 393, în sumă de 31270 lei prin transmiterea dreptului cesiunii de creanță cooperativei „Omega”, actelor de decontări reciproce, foii de expediție în urma căreia ilegal a fost transmisă țigla metalică în

sumă de 55581,97 lei, însă prin aceste probe nu se dovedește faptul însușirii de către inculpat a bunurilor menționate.

11. Împotriva deciziei instanței de apel, a declarat recurs ordinar procurorul, solicitând casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, din motiv că instanța de apel la pronunțarea hotărârii nu a ținut seama că, atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată au fost prezentate suficiente probe care dovedesc incontestabil vina lui S. Casian, în comiterea infracțiunii încriminate, și anume, vinovăția acestuia se demonstrează prin: declarațiile reprezentantului părții vătămate N. Chilichici, a martorilor: N. Maiar, M. Hadji, C. Orlenko, G. Dobria, A. Suveică, N. Cravcenco, și din actele cauzei, iar instanța de apel s-a limitat doar la respingerea argumentelor aduse de acuzare, fără a aprecia probele cauzei ce dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului. La fel, s-a invocat că neîntemeiat a fost respins demersul procurorului care a solicitat în temeiul art.325 alin.(2) CPP, corectarea învinuirii, pe motiv că în textul tradus în limba rusă a ordonanței de învinuire prin care S. Casian a fost învinuit în baza art.191 alin.(5) CP, în loc să fie tradus că acesta a „însușit” bunurile, a fost tradus că a „răpit” bunurile, iar din considerentul că instanța de apel a rejudecat cauza după regulile generale pentru judecarea cauzelor în prima instanță, partea acuzării a fost în drept de a modifica acuzarea. Instanța neîntemeiat l-a achitat pe inculpat din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, motivând că procurorul în instanța de apel nu a concretizat acuzarea, adică nu a indicat când, unde și prin ce metode a săvârșit infracțiunea inculpatul, deoarece în ordonanța de învinuire și rechizitoriu este indicat când anume, modul și unde inculpatul a săvârșit infracțiunea.

12. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27 noiembrie 2012, s-a admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura Găgăuziei, s-a casat decizia Curții de Apel Comrat din 09 aprilie 2012, în cauza penală în privința lui Casian S., cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

13. În motivare s-a indicat că, decizia instanței de apel, conform art. 417 CPP, trebuie să cuprindă fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței, fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal a constatat că aceste prevederi legale, deși sînt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauzei penale în ordine de apel.

Astfel, Colegiul penal, lecturînd decizia instanței de apel a conchis că instanța a casat sentința de condamnare în privința lui S. Casian și, reluînd cercetarea judecătorească, prin rejudecarea cauzei, a pronunțat o nouă notărire de achitare a acestuia, invocînd motivul că organul de urmărire penală i-a înaintat inculpatului o învinuire neclară, în care nu este indicată data, locul, mijloacele și modul de săvîrșire a infracțiunii.

Totodată, se observă că instanța de apel a dat o nouă apreciere probelor din dosar, fără ca acestea să fie cercetate în ședința de judecată conform modului stabilit pentru prima instanță, limitându-se doar, după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței instanței de apel din 22.12.2012, la luările de cuvânt al participanților la proces, iar aceasta contravine prevederilor art. 419 CPP, conform căruia, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță.

Instanța de recurs a mai statuat că, în decizie se face referire la unele acte ale cauzei, cercetarea cărora nu a fost efectuată într-o ședință publică cu scopul de a asigura procedura contradictorie, iar declarațiile martorului N. Maiar - contabilul șef la SA "BTA nr. 25" din or. Leova, care a fost audiată în instanța de apel și care a dat declarații, nu și-au găsit reflectare în decizia instanței, care nu le-a descris și nu le-a dat nici o apreciere, iar inculpatul S. Casian nici nu a fost audiat în instanța de apel referitor la învinuirea imputată.

În atare situație s-a constatat că, instanța de apel și-a bazat concluziile pe probele administrate în cauză fără a le cerceta și verifica în ședință, sub aspectul cercetării nemijlocite, probe care în opinia procurorului, confirmă vinovăția inculpatului. Mai mult, nu s-a dat apreciere probelor prin care se confirmă că inculpatul a restituit parțial prejudiciul material cauzat părții vătămate, fapt confirmat de acesta și în ședința instanței de recurs.

Or, instanța de apel achitându-l pe inculpat din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, a motivat că organul de urmărire penală, atât prin ordonanța de învinuire, cât și prin rechizitoriu, contrar prevederilor art. 281 CPP, i-a înaintat inculpatului o învinuire neclară, fără a indica data, locul, modul și mijloacele comiterii infracțiunii.

Însă, potrivit textului rechizitoriului întocmit atât în limba de stat, cât și reieșind din cel tradus în limba rusă, rezultă că referitor la episodul de însușire a foilor metalice, este specificat locul de unde, de la cine, la ce dată, prin ce metodă și în baza căror acte S. Casian a recepționat foile metalice în sumă de 55582,97 lei, iar în ședința de judecată inculpatul a indicat că a primit copia rechizitoriului care îi este clar, circumstanțe asupra cărora instanța de apel nu s-a expus.

În continuare, Colegiul a menționat că rechizitoriul, în sensul art.297 CPP, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă,

deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu.

14. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2013, apelul declarat de avocatul Pruteanu V. în interesele inculpatului Casian S., a fost admis, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Casian S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.191 alin.(4) CP, conform art.79 CP, la 3 (trei) ani închisoare. Totodată, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 3 (trei) ani.

Acțiunea civilă înaintată de SA „BTA nr.25” împotriva lui Casian S., privind repararea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, lăsând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

15. Instanța de apel a adoptat soluția respectivă, menționând că nu-i poate crea apelantului Casian S. o situație mai gravă decât cea stabilită prin sentință, o dată ce instanța de fond prin această sentință a considerat că probele administrate au fost insuficiente pentru a-l recunoaște vinovat și pentru a-l condamna pe Casian S. În baza art. 191 alin. (4) CP, și anume pentru sustragerea, prin delapidare, a bunurilor: o remorcă auto cu două punți; motor, cutie de viteze, 5 anvelope, o ușă și o capotă de la automobilul „GAZ-24”; și o imprimantă - în valoare totală de 18.152 lei. Și, constatând că instanța de fond cu referire la acest capăt de învinuire a adoptat soluția cea mai favorabilă apelantului Casian S., colegiul judiciar a considerat inoportun și inutil de a supune verificării legalitatea sentinței adoptate de instanța de fond pe capătul de învinuire descris mai sus.

Astfel, din ansamblul de probe administrate și reieșind din declarațiile inculpatului Casian S. rezultă, că anume la indicația inculpatului Casian S. autocamionul „MAZ”, cu numărul de înmatriculare LV AC 393, a fost dus de la întreprindere fără întocmirea actelor de evidență contabilă și că inculpatului Casian S. a semnat contractul de cesiune a creanței datat cu 06.12.1999, actul de compensare reciprocă întru executarea contractului de cesiune din 06.12.1999 și factura de expediere AS nr.807188 din 04.02.2000.

Colegiul judiciar a constatat, că la pronunțarea sentinței instanța de fond nu a stabilit în deplină măsură circumstanțele de fapt și de drept, care a dus la pronunțarea unei sentințe distorsionate de la cerințele de formă și conținut ale respectivului act, cât și la stabilirea eronată a vinovăției inculpatului Casian S. pe capătul de învinuire a delapidării automobilului MAZ.

În special, instanța de apel a reținut, că instanța de fond l-a recunoscut culpabil pe Casian S. de săvârșirea delapidării automobilului de model „MAZ-5549”, cu numărul de înmatriculare LV AC 393, și a 2822,05kg de țiglă metalică, fără a indica în partea descriptivă a sentinței timpul săvârșirii infracțiunii, limitându-se doar la mențiunea că inculpatul a fost ales la funcția de director al SA „BTA-25” la 01.06.1998, contrar prevederilor art.394 alin. (1) pct. 1) CPP, care stabilește: „*partea*

descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii".

Sub acest aspect nu este reținut argumentul procurorului, precum că Casian S. este învinuit în sustragerea bunurilor în perioada exercitării funcției de director, și această perioadă este indicată în actul de învinuire, or în sentința primei instanțe data de 01.06.1998 este raportată strict momentului alegerii inculpatului în funcția de director, iar timpul săvârșirii faptelor imputate este indicat „pe parcursul exercitării obligațiilor de serviciu”, fără a se referi la anumite date sau perioade de timp.

Prin urmare, prima instanță nu a stabilit circumstanțe esențiale cum sunt timpul săvârșirii infracțiunii, care este un element indispensabil individualizării faptei penale pentru care inculpatul Casian S. a fost găsit culpabil și condamnat. Eroarea aplicării eronate de către prima instanță a legii procesuale, soldate cu judecarea eronată a cauzei, determină necesitatea casării parțiale a sentinței atacate și pronunțării unei noi hotărâri.

Deliberând asupra soluției la pronunțarea hotărârii noi, colegiul judiciar a constatat că fapta inculpatului pe capătul acuzării de delapidare a unității de transport „MAZ”, cu numărul de înmatriculare LV AC 393, procurorul nu a indicat în rechizitoriu timpul săvârșirii acestei fapte. Or. din textul învinuirii se desprinde, că data de 01.06.1998, este reflectată anume ca moment în care inculpatul a început a deține calitatea de administrator al SA „BTA-25”. Specificarea că în continuare inculpatul a delapidat automobilul „MAZ-5549”, n/î LV AC 393. în viziunea colegiului judiciar nu reflectă data săvârșirii faptei imputate, or de la numirea inculpatului în funcție - 01.06.1998, pînă la momentul pornirii urmăririi penale la 09.04.2001, este o perioadă de aproape 3 ani, iar pînă la punerea sub învinuire la 02.08.2002 - o perioadă de peste 4 ani. Înlocuirea datei săvârșirii infracțiunii cu expresia „în continuare”, fără a se stabili limitele de timp, nu corespunde exigențelor art.281 alin. (2) CPP, unde este stipulat: „*ordonanța de punere sub învinuire trebuie să cuprindă: ... formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii....*”

Astfel, constatînd că procurorul pe capătul delapidării automobilului „MAZ-5549”, n/î LV AC 393. a formulat o învinuire neclară, acest capăt al acuzării înaintat în privința lui Casian S., urmează a fi exclus din învinuire.

Totodată, colegiul judiciar a conchis că aceeași soluție nu poate fi adoptată pe capătul acuzării de delapidare a 2822,05 kg de țiglă metalică, or în actul de învinuire și rechizitoriu este indicată clar data săvârșirii infracțiunii - 04.02.2000.

Din totalitatea de probe administrate de instanța de fond și verificate de instanța de apel, apreciate prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, respectîndu-se prevederile art.101 CPP, colegiul judiciar a constatat, că inculpatul Casian S. a săvârșit cu intenție

fapta penală calificată în baza art. 191 alin.(4) CP, conform indiciilor calificativi: delapidarea averii străine, *adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții mari*, în următoarele circumstanțe: Casian S., *deținând funcția de director al SA „Baza de transport auto nr.25” din or. Leova, ales în această funcție la 01.06.1998 de Consiliul SA "BTA-25", cu dreptul de administrare a bunurilor acestei întreprinderi, la 04.02.2000, folosindu-se de situația de serviciu, a însușit ilegal, prin delapidare, bunuri gestionate - 2822,05 kg de țigla metalică inox, cu costul unui kg de 16,413 lei, în valoare totală de 55.581 lei 97 bani, primite de el personal de la Cooperativa de producție "Omega" conform facturii de expediere nr.807188 seria AS din 04.02.00, cauzându-i astfel SA "BTA-25" or. Leova, un prejudiciu material în proporții mari, ce depășește 2.500 unități convenționale.*

Instanța de apel nu a reținut argumentul apelantului Casian S., precum că nu a primit țigla metalică de la CP "Omega", și că ar fi semnat din neatenție respectivele documentele, strecurate de cineva din anturajul său, menționând că numărul documentelor semnate de inculpatul Casian S., contractul bilateral de cesiune a creanței din 06.12.1999 dintre CP "Omega" și SA "BTA-25"; actul trilateral de compensare reciprocă întru executarea contractului de cesiune din 06.12.1999, întocmit de reprezentanții SA „BTA-25”, CP „Omega” și SA "Rozmiar"; precum și factura de expediție AS nr.807188 din 04.02.2000, pe care este aplicată și ștampila SA "BTA-25", care la fel era păstrată la inculpatul Casian S., crează o puternică prezumpție a cunoașterii de către inculpat a conținutului acestor acte și semnării/ștampilării lor în cunoștință de cauză, cu atât mai mult că sunt semnate în diferite zile. Această convingere a instanței de apel este consolidată și de explicația vagă și formală a apelantului Casian S., fără a numi persoanele din anturajul său care puteau intra în posesia ștampilei și să-i strecoare lui spre semnare documente, făcând însăși imposibil de verificat această versiune.

Lipsa numărului de înmatriculare a mijlocului de transport și numelui șoferului în factura de expediție din 04.02.2000, prin care Casian S. a primit țigla metalică de la CP „Omega”, nu constituie confirmarea că respectiva operațiune nu a avut loc, ci dimpotrivă mai degrabă este concepută drept o metodă de a face imposibilă investigarea și obținerea informațiilor cu privire la locul transportării țiglei metalice. Sub acest aspect instanța de apel a reținut, că inculpatul este una din cea mai informată persoană asupra circumstanțelor utilizării țiglei metalice după primirea acesteia la 04.02.2000, și argumentul apelantului că organul de urmărire penală nu a verificat dacă CP „Omega” dispunea de țigla conform datelor contabile, unde a fost dusă țigla și ce s-a făcut în continuare cu aceasta, este unul formal și declarativ, or în cursul anchetei preliminare urmăririi penale, care a durat mulți ani, unde asemenea argumente ar fi avut oportunitate, Casian S. nu a pretins asemenea acțiuni de investigare din partea organului de urmărire penală, și nu a solicitat completarea

urmăririi penale la acțiunea de luare a cunoștinței cu materialele urmăririi penale la 22.12.2009.

La fel, s-a menționat că nu este neapărat necesar să se constate că inculpatul ar fi trecut în proprietatea sa țigla metalică delapidată sau ar fi înstrăinat-o, după cum susține apelantul, în situația când cunoașterea acestor circumstanțe este practic imposibilă fără contribuția inculpatului Casian S. la investigarea cauzei. Elementul delapidării este realizat prin constatarea certă că acțiunile succesive ale inculpatului Casian S., săvârșite cu o evidentă intenție directă, au dus la sustragerea din proprietatea SA „BTA-25” a 2822,05 kg de țiglă metalică inox, cu valoarea 55.581 lei 97 bani, indiferent în proprietatea căror persoane ulterior a venit obiectul delapidării.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința inculpatului Casian S. pentru fapta delapidării țiglei metalice, prevăzută de art.191 alin.(4) CP, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Art.191 alin.(4) CP prevede o pedeapsă cu închisoarea de la 7 la 12 ani. În sensul agravării pedepsei sentința nu a fost atacată, iar în respectarea principiului neagravării situației apelantului în propriul apel (art.410 CPP), colegiul judiciar consideră neîntemeiat de a interveni cu o pedeapsă mai gravă decât cea stabilită prin sentința primei instanțe.

Totodată, Colegiul judiciar, a constatat încălcarea evidentă a dreptului inculpatului Casian S. la examinarea cauzei penale în privința sa într-un termen rezonabil, așa cum urmărirea penală și judecarea cauzei a derulat timp de peste 12 ani, s-a considerat justificat de a-i reduce inculpatului pedeapsa de la cea care ar fi meritat-o - 5 ani închisoare cu suspendarea condiționată a executării pe termen de probă 5 ani, la cea de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pe un termen de probă de 3 ani, potrivit art.90 CP, așa cum colegiul judiciar a considerat posibilă reeducarea condamnatului Casian S. fără executarea reală a pedepsei.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată față de inculpat, în cuantum de 162.364 lei 63 bani. Luând în considerație că la judecarea cauzei în prima instanță nu i-a fost examinată cererea SA "BTA-25" din 17.05.2010, privind renunțarea la acțiune, iar la judecarea cauzei în instanța de apel nu s-a prezentat reprezentantul părții civile, în același timp apelantul Casian S. invocă că a introdus în casieria întreprinderii suma 30.000 lei, dar nu a prezentat temeiul introducerii acestei sume și pentru care bunuri anume, colegiul judiciar a considerat justificat de a admite în principiu acțiunea civilă, lăsând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă, potrivit prevederilor art. 387 alin.(3) CPC.

16. Nefiind de acord cu decizia adoptată de instanța de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei, de către instanța de apel, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În argumentare, recurentul invocă că decizia instanței de apel este ilegală, neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contravine dispozitivului hotărârii și acesta este expus neclar, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, totodată, la caz, au fost aplicate pedepse contrar prevederilor legale.

Recurentul menționează că consideră ca neîntemeiată concluzia instanței de apel privitor la excluderea din învinuirea lui Casian S. a acuzării în delapidarea autocamionului MAZ-5549, n/î LV-AC-393, deoarece învinuirea nu este concretă.

Referitor la individualizarea pedepsei, acuzatorul de stat a menționat că, în dispozitivul deciziei Colegiul judiciar al Curții de Apel Cahul s-a indicat că se pronunță o nouă hotărâre prin care „*Casian S. se recunoaște vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 al.(4) CP, și a-i stabili pedeapsa în formă de închisoare, sub limita minimă prevăzută de legea penală, conform art. 79 CP, cu durata de 3 ani.*

A fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoarea de către inculpatul Casian S., stabilindu-i termen de probă de 3 ani.”

Însă, instanța de apel în dispozitivul deciziei nu face trimitere la prevederile art.385 al.(4) CPP și aplicând prevederile art.79 CP, nu argumentează soluția dată în partea descriptivă a deciziei. Același lucru se menționează și în pct.5 al Deciziei din 31.10.2013, pag.9. Prevederile art.79 CP se aplică ținând cont de alte circumstanțe excepționale ale cauzei legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, etc.

În drept, procurorul invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) CPP.

17. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

17.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform dispoziției art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, iar art. 427 alin. (1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) CPP, și anume: *hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii și acesta este expus neclar, instanța de apel a admis*

o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, totodată, la caz, au fost aplicate pedepse contrar prevederilor legale.

Așadar, recurentul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) al art. 427 CPP, în sensul că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii adoptate.

Însă, în raport cu textul hotărârii contestate, se relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de avocatul Pruteanu V., în interesele inculpatului Casian S., precum și, motivele adoptării soluției respective coincid cu dispozitivul acesteia.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre admiterea apelului declarat de avocatul Pruteanu V. în numele inculpatului Casian S., să fie una corectă. Soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârea atacată, iar probatoriul administrat coroborînd în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) CP.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia că sentința atacată urmează a fi casată parțial, cu pronunțarea unei hotărâri noi în latura penală și civilă.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat, nu a acordat o deplină eficiență probatoriului administrat și a ajuns la concluzia greșită despre excluderea din învinuirea lui Casian S. a acuzării în delapidarea camionului MAZ-5549, n/î LV-AC-393, deoarece învinuirea nu este concretă, instanța de recurs relevă următoarele.

La caz, Colegiul penal reține că potrivit rechizitoriului, organul de urmărire penală nu a constatat cînd și în ce împrejurări ar fi comis inculpatul Casian S., delapidarea automobilului „MAZ-5549”, n/î LV AC 393, și anume, nu este indicat timpul săvârșirii infracțiunii. La fel, aceste împrejurări nu au fost constatate nici de instanța de fond, nefiind descrise în sentință circumstanțele respective.

Prin urmare, procedându-se în asemenea mod, a avut loc o încălcare a exigențelor art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. Tot aici, este aplicabilă și jurisprudența în materie penală a Curții Europene, și anume, în cauza Adrian Constantin vs. România, Hotărîrea din 12.04.2011, unde Curtea a subliniat încă o dată, “... rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, ca act de acuzare, reamintind faptul că paragraful 3 al articolului 6 din Convenție recunoaște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale. Informarea precisă și completă reprezintă o condiție esențială pentru a se asigura echitatea procedurilor.”

În continuare, Colegiul reiterează că rechizitoriul, în sensul art.297 CPP, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu.

Or, în atare circumstanțe, se concluzionează că, data, locul și modalitatea acționării inculpatului în vederea săvârșirii infracțiunii imputate, trebuie întotdeauna să fie adus la cunoștința părților, mai ales pentru a da posibilitatea inculpatului dreptul de a-și pregăti apărarea.

Este de remarcat și faptul, în acest aspect, că potrivit art. 24 alin. (2) CPP și art. 26 alin. (3) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconceptă că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

Conform art. 389 CPP, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

În consecință, Colegiul penal conchide că, instanța de apel a adoptat o soluție corectă privind excluderea din învinuirea imputată inculpatului în baza art. 191 alin. (4) CP, pe episodul ce ține de delapidarea camionului MAZ-5549, n/î LV-AC-393, deoarece învinuirea înaintată lui Casian S. nu a fost clară și previzibilă.

Totodată, se remarcă că, asupra acestei chestiuni instanța de apel și-a argumentat decizia conform exigențelor prevăzute de prevederile art. 417 CPP. Fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect, că aceasta se circumscrie încadrării juridice stabilite în baza art. 191 alin. (4) CP, însă, totodată, instanța de apel a ajuns la concluzia corectă de a redoza pedeapsa stabilită inculpatului, reieșind din argumentele expuse pe larg în prezenta decizie la pct. 15, a căror reluare nu este necesară.

Mai mult, referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurent în recursul declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în privința lui Casian S. în repetate rânduri în instanța de apel și, căroră instanța de judecată ierarhic inferioară, prin decizia adoptată la 31 octombrie 2013, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în textul deciziei, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

Astfel, argumentele recurentului cu trimitere la pct. 6) alin. (1) art. 427 CPP, și anume că decizia instanței de apel nu este motivată, se consideră de Colegiul penal, ca vădit neîntemeiate.

17.2. Cu referire la criticile recurentului privitor la pretinsa eroarea de drept prevăzută de pct. 10) din alin. (1) art. 427 CPP, care stipulează că, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, se constată următoarele.

Așadar, după cum rezultă din recursul declarat, recurentul a menționat că, instanța de apel în dispozitivul deciziei nu face trimitere la prevederile art.385 al.(4) CPP și aplicînd prevederile art.79 CP, nu argumentează soluția respectivă în partea descriptivă a deciziei.

Verificînd recursul în acest aspect, Colegiul menționează că chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele

prevăzute de sancțiunea normei penale, la caz, cea prevăzută de art. 191 alin. (4) CP.

Potrivit prevederilor art.75 CP, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 CP, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Aplicarea unei pedepse inechitabile poate avea drept consecință și violarea drepturilor omului protejate de Convenția din 04.11.1950.

Sistemul dreptului penal stabilește pedepse relativ determinate, de aceste limite trebuie să se conducă instanța la aplicarea pedepsei. Aceste pedepse sunt: minimum și maximum general și minimum și maximum special prevăzut de fiecare infracțiune în textul incriminator.

Potrivit art. 79 alin. (1) CP, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

Din cuprinsul textului rezultă că, ca circumstanțe excepționale pot fi considerate și „*circumstanța care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei*”.

Prin urmare, potrivit părții motivante a deciziei instanței de apel, și anume, a motivării cuprinse în pct. 13, s-a argumentat chestiunea de stabilire a pedepsei și s-a concretizat de ce instanța de apel a ajuns la concluzia de stabilire a unui termen de pedeapsă sub limita minimă prevăzută de sancțiunea art. 191 alin. (4) CP.

Dreptul inculpatului la un proces echitabil este garantat de art. 6 CEDO. Încălcarea acestuia de către organele statului, poate fi considerată ca o ingerință în drepturile unei persoane, fiind apreciată, de asemenea, și ca o situație ieșită din comun. La o atare concluzie a ajuns și instanța de apel, cu trimitere la art. 79 CP, stabilindu-i lui Casian S. o pedeapsă sub limita prevăzută de sancțiunea art. 191 alin.

(4) CP.

Argumentele recurentului privitor la faptul că instanța de apel nu a făcut trimitere la prevederile art. 385 alin. (4) CPP, atunci când și-a motivat soluția sa de reducere a pedepsei, nu poate fi apreciată de instanța de recurs ca o eroare gravă de drept ce s-ar solda cu o nouă judecare a cauzei, și care la rîndul său ar putea fi apreciată ca încălcare a termenului rezonabil de soluționare a cauzei.

Astfel, față de aceste circumstanțe, instanța de recurs specifică că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 CPP, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele prevăzute de lege.

Referitor la soluționarea acțiunilor civile înaintate de partea vătămată în cadrul procesului penal, Colegiul menționează că soluția adoptată de instanța de apel este una corectă, care a fost adoptată în conformitate cu prevederile art. 219-225 CPP, reieșind din motivarea expusă în textul deciziei instanței de apel în pct. 13, a cărei reluare nu este necesară.

În consecință, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP, instanța de recurs concluzionează că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii recurate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiate.

18. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) CPP, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2013, în cauza penală privind-l pe Casian Serghei Victor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, semnată la 10 aprilie 2014 și pronunțată integral la 16 aprilie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Liliana Catan

Nicolae Gordilă